

פרק ששת בהעלותך

כט אלול

משה התרפלל על מרים בקיצור ע"י שם קדוש ווהקב"ה חס על כבודו של משה

ויצועך משה אל יהוה לאמר אל נא רפא נא לך (קז).
(במדבר יב) **הא איקמיה, והוא רוא דשׁמא קדיישא,**

מהך סרי אהתוון ופסוק זה כבר ביארו החברים שיש בו את סוד השם הקדוש

הכלול מי"א אחרות, דהינו שימושה התרפלל על רפואי מרים ע"י שם קדוש היוצא מי"א

אתויות של הפסוק 'אל נא רפא נא לך' (קז) (רמ"ק), **ולא בעא משה לצלאה**

יתיר, בגין דעל דידיה למלאא לא בעי (דף קנ"ז ע"ב)
לאטרא יתיר ולא רצה משה התרפלל עליו יותר בארכיות בגלל שהוא לא

רצה להטריח יותר מודיע את המלך הקדוש על צורכי עצמו. **בגין כד קדשא**

בריך הוא בעא על יקרא דמשה. ובכלל אחר **קדשא**

בריך הוא בעא על יקריהון דצדיקיא, יותר על דיליה

ומשם כך שימושה חס על כבוד שמיים לבן הקב"ה גם רצה וחס על כבודו של משה כי בכל

מקום טובע הקב"ה על כבוד הצדיקים יותר מהכבד שלו (קח). **ולזמנא דאתי,**

אור הרשב"י

אל נא וכוי דעת, כי תפללה זו יש בה י"א אחרות,
שם אל נא רפא נא לך. ואות פ' באמצע, ופ'
באותב"ש היא ו/or, לרמזו כי מרעה המתיק ה'
חסדים וה' גבורות שבדרות עיר, ועיז'ו נמתכו
הגבורות ונתרפהה.

(קח) כמו המעשה בעניין יתרבעם שכאשר הוא
בא להקריב עיז'ו על המובה לא קרא לו דבר
אולם כאשר הוא הניף את ידו על הגביה יבשה
ידו (רמ"ק).

(קז) וכותב הילקוט יוסף ביקור חולים ואבלות
סימן א' - הלכות ביקור חולים ורפואה
שהמתפלל על החולה, יכול לשנות מלשונו
הפסוק, ולומר בתפללה "אל נא רפא נא לך".

ועיין בש"ע (אורח חיים סי' קטו), שככל שנעשה
בלשון התפללה ותחנונים שפיר דמי. ע"ש. וראה
בהסכמה מרן אמר"ר זצוק"ל בראש ספר
תפללה למשה ע"ש מהר"ם שרעובי וצ"ל.

(קז) וכדאיתא בספר הליקוטים - פרשת
בהעלותך - פרק יא ויצועך משה אל ה' לאמר

הליוכוד היומי

עתיד קדשא בריך הוא למתבע עלבונא דישראל מעמין עובדי כובבים ומזלות, ולמחרדי לוז בחדותה דעתן ולעתיד לבוא עתיד הקב"ה לתבוע אתUBLON ישראלי מהעמים העובדים ע"ז ולשם את ישראל בשמחת ציון. **דבתיב** שכתו בפסוק, (ירמיה לא) **ובאו ורגנו במרום ציון וגו'.** ובדין ואו יתקיים מש"ב (ישעה נט) **ובא לציון גואל וגו'.** ברכך יהוה לעוזם אמן ואמן. מלוך יהוה לעוזם אמן ואמן.

פרשת שלח לך

בשעה שיורדת השמש ומגיעה זמן הערב מידת הדין מתחה וצריך האדם להתפלל תפילה ערבית שימצא ברוחמים

וידבר יהוה אל משה לאמור, שלח לך אנשי ויתورو את ארץ בנען וגו'. (במדבר יב) **רבי חייא פתח** לבאר את הפסוק והקדים לבאר את מש"ב, (איוב לח) **המי מיך צוית בקר ידעתה שחר מקומו** [א]. **שחר בתיב, ה"א אתרחיקא**

לקיים גורתני היה א"כ ראוי לו לנוח ביום מן הימים. והידעת את השימוש המביא השחר אינה מקומו אשר ישכן שם וכואמר הלא אין לו מקום מנוח והוא כפל עניין במ"ש (מצוות).

[א] וביאור הפסוק ע"פ פשוטו שאמר הקב"ה לאיוב אתה צוית מימיך את השמש המשיליך ניצציו להארוב הבקר טרם גילה הוא על פני הארץ האם צויתו מועלם ללכת ולבלוי ינוח וכואמר הלא מעצמו יתנווע בכל עת ולא ישקוט ולא ינוח ואם לא היה נבגע לי

משחר. מאי טעמא שהנה הכתיב של הפסוק הוא שחר אלם הקרי הוא השחר עם ה' הידיעה מאחר שהאות ה' התרחקה מתיבת 'שחר' והוא התאחדה עם תיבת 'ידעתה' הכתובה לפני תיבת 'שחר' ושאל רבי חייא שמה הסיבה לזה [ב]. **אלא אמר רבי חייא, בשעה דנטיע ערָב, ושמשא נטיע מיעל, בדין את חלש תוקפיה** שבעה שנוטה וקרב הערב שבאותו הזמן המשמש נוטה להיכנס ולהעלם שאז נחלש כה השימוש, **בדין שלטא שמאלא, ומשתבח דין באעלמא, ואתפסת** (לעילא) [ג] דהינו שבערב

אור הרשב"י

דילחוןנו ז"א כל היום כלו ועייז אין זונז מהמעטין אלא נשארים כל היום כלו במדת גודלם שהיו בעת התפילה שחרית בכה אותו הרישימו הקטן הנשאר בהם אעפ"י שאינן מוחין גמורים וכמו שיווצאים מרישא דז"א אך יוצאיין אחר התפילה מרישא דנון, ועומדיין לה בסוד מקיפין ג"כ ואין נשאר בתוכה רק רישומו ועיר כל היום בנז' והוא מעמיד אותם בשיעור קומה גודлотם כל היום כלו. וכי סוף דבר כי הרישומו דז"א עולה בתקילה הלילה ונעשה בחי' אור מקוף על ראשו אבל הרישומו דמו Hinן דנון הקרא רחל עקרת הבית הוא מסתלק בלילה ממנה ונכנס תוך גופא דז"א למקום מוצאו שיצא בתקילה שהוא בחוזה דז"א ושם עומד בתוך ז"א ומשם מקיפוי אל רחל נון דז"א והרי ביארנו השינוי שיש בין היום ובין הלילה. וכי אבל בלילה שהמוחין מסתלקים לגמרי שפה

[ב] אמנים יתרוין הקושיה רק בסוף המאמר במש"כ בתר דאסטלך ליליא וכו' ובתחילה הקדים לבאר כמה סודות הקשורין לעניין (מק"מ).

[ג] ובכדי להבין את המאמר הבא נקדמים מש"כ בשעה"כ דרושה הדתילין כי בכל תפילה והתפילה נכנים המוחין ולאחר התפילה חזורים ומסתלקים וראו שתדרע כי העניין איינו כפשוטו לומר שהמוחין עצמן שבאים הם מסתלקים והם הם חזוריים ובאים בכל תפילה וכי אבל סוד העניין הוא כי אחר התפילה חזורים להסתלק המוחין הם ויוצאיין מן רישא דז"א וועלם ועומדיין על ראשו דז"א בבחוי' אור מקוף על ראשו אמנים כבר הודיעתי כי כל דבר קדושה ורוחניות אעפ' שמסתלק עב"ז נשאר שם לעולם בחוי' רישומו ועיר תמיד ואני מסתלק משם ונמצא כי אעפ' שאלה המוי' נסתלקו למלילה בסוד מקיפין בנז' עב"ז נשאר רישומו

נחלשים המוחין זו"א הנקרא שמש עד שהם מסתלקים ממנה לגמר ביצאת הכוכבים ואז הוא מתמלא מש"ר ופ"ר דיןיהם שהם גבורות חזקות ולא ממותקות ועי"כ שליטה הגבורה שבשמאל ואז נמצוא הדין ומתרפסת בעולם (מק"מ זד). **וּכְדִין בָּעֵי בָּר נֶשֶׁלֶץָה, וְלִבְונָא רַעֲוֹתָא** (ס"א לצלאה רישבח רעוטא) **קְפִי מַאֲרִיה**

אור הרשב"י

נשאר רק הרשיימו בלבד עכ"ז אינם מתרמעים אבל נשארין בנדולתם ע"י אותו הרשיימו. וכי' והנה באור הבקר עלה הכת' דרחל באצילות ושאר הטע' התחתנות ירדנו למטה בב"ע ואז אותה נקודת הכתר דרחל להיוותה שרש רחל ועצמות' לבן בעלותה באצילות וושבת עם ו"א פב"פ ובפרט כי עתה נכנס בה אותו הרשיימו שנסתלק ממנה בלילה כנו"ל וכן שנבואר והענין הוא כי בלילה היא אומרת שימני בחותם על לבך כנו"ל שיוצא רשיימו דילה ועומד בחזה שבו ובאוור הבוקר היא אל כחותם על זרועך והוא כי בעלות ספירת הכתר שבה מן הבריאה לאצילות וחזרת עמו פב"פ כנו"ז הנה להיוותה באצילות ונוקד' בלבד ואינה פרצוף שלם לבן בחזי' נוקד' בלבד ואינה פרצוף שלם לבן מקום חורתה הוא בזوروו השמאלי הנקרא נבורה לפי שבל עצמה של הנוקבא היא נבורות בנדוע ולבן היא מתקשתה עמו בזوروו השמאלי עי"ש.

[ז] ומאמր זה ביארו המק"ט בשם רבינו אברהם אולאי שפירשו ע"פ הקדמות האריז"ל.

הרשימו מסתלק או הוא זמן פירוד בין ז"א לנוקביה לפי שהבהיר" שhhיה מקשרה אותם היו המוחין הנמשכין וננתנים ממנה אליו ועתה בהסתלקותם יש פירוד ביןיהם ואז היא שואלה אליו ואומרת לו שימני בחותם כי' ופי' ע"פ שעתה הארץ מסתלקת ממוני עשה באופן שאותו החותם שלוי שהוא הרשיימו של המוחין הנשאר כי ביום ועתה נם הוא מסתלק עשה באופן שתשים וזה החותם והרשיימו שלוי על לך וישאר שם במקום החזה כנ"ל ולא יסתלק לנMRI אל המקום אשר באו ממש כאשר עשו המוחין שלך שנסתלקו לנMRI. אמנים ישארו על לך כנו' וטעם הדבר הוא מאפנוי רוב האהבה שיש לי עמק וזמ"ש כי עזה כמות אהבה. ואני יכול להתفرد מכך לנMRI ולבן בהשאך אותו הרשיימו שלוי על לך או תוכל להמשיך לי הארחה ממש משא"כ אם נסתלק יותר למעלה ונמצא כי כפי זה שבليلת הוא זמן המעתה וו"ז שמתמעט" מנדולותם והוא חורר בסוד ו"ק בלבד והוא בסוד נקודה בלבד ולבן התעווררות הדינים הם בלילה משא"כ ביום כי אף אחר התפלה שמסתלקים המוחין ואני

הילמוד היומי